

Hoofdstuk 1

Daar was het jammergeluidje, niet meer dan een roep van verlangen – of angst – in de keel van een kind. Sofie reageerde instinctief, met gespannen zenuwen. Maar toen ze haar ogen opendeed, was er geen warm, vochtig wangetje, geen voorhoofdje met rimpels van door de slaap meegevoerde zorgen. Ze liet zich weer achterover vallen, terwijl een vertrouwd, diepe smart zich van haar meester maakte.

Haar polsen deden pijn bij de herinnering. Het klamme laken drukte op haar borst als water dat haar omlaag duwde, over haar kin heen liep, een wanhoop zo groot dat het een dwang werd. Tril-lend staarde ze omhoog in het duister, weigerend om toe te geven. *Chi ha dato ha dato*. Gedane zaken nemen geen keer. Ze kon de tijd niet terugdraaien, of ook maar iets veranderen aan wat was of wat geweest was.

Ze stond op en liep naar de badkamer. De kraan piepte, de leiding plofte. Het water sputterde en kolkte in een naar roest rui-kende stroom naar buiten. De herinnering bestookte haar weer toen ze over de rand van de badkuip stapte, waarin roodgekleurd water klotste. Ze draaide zich om en de tinteling van de hete douche ver-dreef hem.

Nadat ze haar haar had afgedroogd, deed ze het in een paarden-staart en trok een grijs, zachtwollen vest en een donkergrijze broek aan. Een zwarte lange jas en een blauw met turkooizen sjaal. Ze liet haar zwarte, chenille handschoenen over de leuning van het trap-penhuis glijden en stapte de straat op, waarin haar familie al drie generaties lang woonde. Belmont. *Little Italy* van de Bronx. Elke winkel, elke straathoek vertrouwd, ieder gezicht te veel wetend. Een zegen en een last.

Er kwam een wolkje damp uit haar mond. Een laagje vorst knierpte onder haar voeten. De bijtende januariwind prikte in haar neus, maar het was niet ver, vlak om de hoek, een paar straten maar. Huiverend liep ze de trappen van de kerk op en glipte de massieve deuren binnen naar het heiligdom, dat vervuld was met de lucht van boenwas en gebeden.

De banden om haar borst werden lossen. Haar gedempte voetstappen brachten haar door het middenpad tot halverwege de kerk, waar ze tussen de *donne anziane* met hun zwarte omslagdoeken en dikke kousen neerknielde.

Mariana Dimino klauwde zich een weg, bank na bank, naar de plek waar Sofie geknield lag. Ze bleef even staan, haar ogen een open boek. '*Finchè c'è vita c'è speranza*', mompelde ze.

Zolang er leven is, is er hoop. Sofie liet de woorden tot zich doordringen, dankbaar voor het geschenk. Hoop was kostbaar en moest noch opgepot, noch lichtvaardig besteed worden. En zo was het ook met het leven.

De gedachte liet haar niet los toen ze terugliep naar het appartementencomplex van haar familie, waarbij ze ieder detail van haar omgeving, haar cocon, opmerkte. Ze voelde de eerste tekenen van een metamorfose. Het werd tijd om te veranderen. Ze zou meteen naar mama gaan en – haar mobieltje trilde.

Ze nam op, maar er kwam geen antwoord. Degene die haar steeds belde wachtte altijd tot ze opnam en bleef net zo lang aan de lijn als zij, zonder iets te zeggen. Er werd niet gehijgd of bedreigd, maar dat zwijgen bracht haar meer van haar stuk.

Het nummer was afgeschermd, dus ze kon niet terugbellen. Zou het iemand kunnen zijn die bij haar in therapie was geweest? Ze had niemand haar privénummer gegeven, hoewel ze bereikbaar was via de telefonische hulpdienst. Als iemand de moeite had genomen op een andere manier aan haar nummer te komen, waarom zei hij dan niet wat hij wilde?

'Ik weet niet wat je hiermee hoopt te bereiken. Als je iets van me wilt, zeg het dan.'

Nog altijd niets.

'Als je het me niet wilt vertellen, dan kan ik je niet helpen.' Ze verbrak de verbinding en keek over haar schouder. Er ging een tinteling door haar nek, ze had het gevoel dat ze in de gaten werd

gehouden. Haar spieren spanden zich, ook al had ze het vermoeden dat het alleen maar een schim uit het verleden was.

Ze liep de gang in en baande zich een weg langs fietsen met zijwieltjes, basketballen, skateboards, sneeuwlaarzen en andere kinderrommel. Zo veel kinderen in dit gebouw en zij hun lievelingstante, zonder eigen kinderen om haar af te leiden. Nicky huilde boven en haar zus Monica schreeuwde naar Bobby dat die hem stil moest krijgen, zonder zelfs maar de ironie daarvan op te merken.

Sofie glimlachte. Ze zou dit luidruchtige wereldje missen. Ze hield van hen allemaal. Ze kon hier alleen niet meer blijven. Mariana Dimino's woorden hadden haar wakker geschud. Ze had plichtmatig gedaan wat er van haar verwacht werd, in een halfslaap van twijfel en berouw. Maar ze leefde en er was hoop dat ze zich uit de familiecocon zou kunnen wringen die haar de afgelopen zes jaar beschermd had; er was hoop dat ze kracht in haar vleugels zou kunnen persen.

Ze liep de trap op naar de eerste verdieping. Mama was al op; dat merkte ze aan de geur van aangebrand eten die de gang op dreef. Dit zou de eerste horde zijn, de grootste moeilijkheid. Ze gaf een roffel op de deur en haar vader liet haar binnen, terwijl hij de deur uit ging om naar zijn werk te gaan. 'Werk ze, pap.'

Hij gaf haar in het voorbijgaan een klopje op haar schouder. Het zou beter zijn om mama eerst aan het idee te laten wennen zonder dat paps zorgen de druk verhoogden. Zelfs al voor Tony's dood had mama er alles aan gedaan om haar kuikens in de buurt te houden. Alleen Lance was ertussenuit geknepen en zijn rusteloze omzwervingen waren een voortdurende bron van zorg geweest voor de vrouw die het met kitscherige prulletjes bedekte aanrecht stond af te vegen.

Het open raam liet de rook naar buiten en de kou binnen. De gootsteen lag vol zwarte, zompige kruimels, die mama van het verkoolde oppervlak van de toast had geschraapt. Hele stukken kleefden als vliegen aan de afvoer.

'Het geeft niet, mama. Pap is blij met een volle maag.'

'Denk je dat Lance dat zou zeggen?' Haar moeder schudde de handdoek uit boven de gootsteen en hing hem over het rek.

Lance zou zijn uiterste best doen om niets te zeggen, maar als er één vrouw was die wist wat er in haar kinderen omging, dan was

het Doria Lo Vecchio Michelli wel. Lance en nonna Antonia hadden het restaurant beneden gerund en jarenlang feestmaaltijden voor de familie klaargemaakt. Beide fantastische koks hadden mama's keukenhandicap met niet geringe zelfbeheersing verdragen, maar ze wist het.

'Waarom denkt u aan Lance, mama?'

'Ik denk altijd aan Lance. Ik denk aan jullie allemaal. Ik maak me zorgen.' Ze veegde haar handen af aan het schort dat om haar goed gevormde middel sloot. Mama had waardevolle eigenschappen, *grazie a Dio*. Pap wist wat hij had en wat hij niet had.

Sofie haalde adem. 'Ik ga weg.'

'Je bent er net.' Mama hield de vaatdoek onder het water en wrong hem uit.

'Ik bedoel dat ik wegga.'

'*Madonna mia*.' Mama drukte een hand tegen haar hart en draaide zich om. 'Weggaan? Hoe kun je weggaan?'

Sofie zuchtte. 'Ik moet weg.'

'En je studie dan? Je hebt keihard gewerkt.'

'Mijn proefschrift is goedgekeurd. Ik kan het overal schrijven en telefonisch en via de computer contact houden.'

'Maar ...' Mama's gezicht versomberde. Haar hand gleed naar haar keel. 'Je hebt ze gevonden.'

Sofie schudde haar hoofd. 'Nee, mama. Het heeft niets te maken met Eric.' Ze wisten allebei dat ze loog. In zekere zin had iedere dag, ieder moment, iedere beslissing met hem te maken. 'Ik heb alleen behoefte aan verandering. Ik kan niet blijven wachten op iets wat niet gaat gebeuren.'

'Het had nooit mogen gebeuren.'

Daar zou ze maar niet tegen ingaan. Iedereen zou mama gelijk geven. Maar zelfs na alle pijn die erop gevolgd was, kon ze niet wensen dat het nooit was gebeurd. 'Ik moet verder met mijn leven.'

Mama wrong haar handen, maar op dat punt waren ze het met elkaar eens. 'Ga dan naar Lance. Hij zal op je passen. En jij op hem.'

Op haar dertigste zou het niet nodig moeten zijn dat haar jongere broer op haar paste. Hij begon zelf nu pas een beetje zijn weg te vinden. Maar het was even goed als welk ander voorstel dan ook,

en de andere kant van het land zou misschien net ver genoeg zijn om te vergeten.

Verbazingwekkend. Er was geen ander woord voor. Bij het aanbrennen van de dag had Lance zijn hand uitgestoken. Overgoten door een gouden straal zonlicht in de slapende tuin in Sonoma, had Rese zijn hand gepakt.

Na hun strijd en teleurstelling voelde die kleine verbinding groots, buitengewoon. Het was meer dan hij verwacht had van Rese Barrett, de vrouw die hem geïrriteerd en geïntrigeerd had, de vrouw die hij opgegeven had voor een reden, de vrouw die ook nu nog aan zijn oprechtheid, zijn betrouwbaarheid twijfelde. Hij trok haar tegen zich aan, legde zijn vinger onder haar kin en tilde haar gezicht op, niet in staat de magnetische aantrekkingskracht van haar mond te weerstaan, hoewel hij beter moest weten.

Haar lippen gingen van elkaar. 'Ik hoop dat je die *frittata* niet laat aanbranden.'

Hij kwam met een schok terug in de realiteit. Dit was Rese, en als hij dacht dat hij er zo makkelijk vanaf kwam, had hij het mis.

'Heb ik ooit iets laten verbranden?' Behalve zijn schepen, steeds opnieuw.

'Het is nu niet het moment om ermee te beginnen.'

Hij vlocht haar vingers door de zijne. 'Dat zal ik niet doen.'

Ze stak haar hand uit en raakte de nattigheid onder zijn ogen aan. Het ochtendbriesje had het bijna geabsorbeerd, maar niet helemaal. Hij wist niet goed waar de tranen vandaan gekomen waren of waarom, had niet echt beseft dat ze er waren. Eerder zou hij zich ervoor verontschuldigd hebben. Maar nu ...

'Lance, vannacht ...'

Hij keek de tuin in. 'Ik denk dat God iets wilde doen.' Haar stoicijnse gezicht stond behoorlijk sceptisch. 'Het kwam niet door mij, Rese.'

'De baby kon niet ademhalen.'

Hij knikte. 'Het kindje leek geen adem te krijgen, ja.'

'Leek?'

'Nou ja, dan niet.' Hij spreidde zijn hand en herinnerde zich de schok toen hij die van het gezichtje van de baby had gehaald. Misschien had slechte verlichting of paniek hen overhaaste conclusies

laten trekken. Anders had God iets verbazingwekkends gedaan, iets heel moois en beangstigends.

Hoe het ook zat, hij kon er niet bij blijven stilstaan. Te verheven, zoals de psalmist zei. Hij had behoefte aan iets aards. 'Laten we een eindje gaan rijden op de Harley.'

'Nu?'

'Star kan wel voor het ontbijt zorgen.'

Ze zuchtte. 'Lance ...'

'Gewoon een ritje.' Hij had behoefte aan de vrijheid, de snelheid, de afstand. Hij had haar nodig, maar zei dat niet. 'Baxter kan chaperonneren.'

Bij het horen van zijn naam kwam de half-spaniël, half-retriever naar hen toe en stopte zijn neus tussen hun ineengestrengelde vingers.

'Dat zou dierenmishandeling zijn.'

Hij wreef de hond over zijn kop. 'We zullen hem laten beslissen.'

Rese snoof. 'Alsof hij ook maar iets als een vrije wil heeft als het om jou gaat. Alsof ook maar iemand dat heeft.'

Star kwam naar buiten. Haar hoofd was een witblonde ragebol na de knipbeurt die ze zichzelf in de Bronx, onder invloed van drugs, gegeven had. Hij wist niet wie haar gevangen had gehouden en haar de cocktail had toegediend die sporen op haar stakerige armen had achtergelaten, maar hij kon zien dat haar verblijf in Reses villa hier in Sonoma haar genezing had gebracht. Niet zo spectaculair en bliksemsnel als bij Maria's baby, maar echt en blijvend, bad hij.

Ze liet haar onderarm op haar hoofd rusten en vroeg: 'Is het ontbijt al klaar?'

'Bijna.' Hij verwachtte niet langer dat hij de problemen van de wereld zou kunnen oplossen, alleen dat hij zijn stukje ervan beter kon maken, als dat mogelijk was. En dat hij iedere dag zou doorkomen zonder het al te zeer te verprutsen.

Rese deed een stap achteruit. 'Kom binnen, Lance.'

In de warmte van de grote stenen keuken bekeek Rese de pasgeboren baby, die nog geen naam had, aandachtig. Van zijn ruige, zwarte haar tot zijn ingebakerde beentjes lag Maria's baby in Lances armen

en verspreidde een zoete, gistachtige geur. Hij had het platte, vierkante gezicht en het lage voorhoofd van zijn moeder. Zijn kleine, donkere oogjes keken op naar Lance, alsof die alle antwoorden van de wereld had.

Maria, die uitgehongerd was na de bevalling van de afgelopen nacht, verslond haar maaltijd alsof ze nooit meer te eten zou krijgen. Lance zei niet dat ze haar maaltijdkkaart heus niet zouden intrekken. Hij genoot duidelijk van de smaak waarmee ze zijn eten naar binnen werkte.

Terwijl ze stralend naar de baby in Lances armen keek, kirde Antonia: 'Wat een mooie, sterke jongen.'

Hoe kon ze dat weten, terwijl de baby niets anders deed dan staren naar Lance? Achter hen zette Star een bord met eten op een dienblad, samen met een glas sap en een kop koffie met opgeschuimde melk. Kwam mam niet naar beneden?

Dit was nou niet bepaald de ongecompliceerde omgeving die Rese voor ogen had gehad toen ze haar moeder mee naar huis had genomen uit de psychiatrische inrichting, maar het was niet goed voor haar om zich af te sluiten van de echte wereld. Ze kon maar beter even bij haar gaan kijken. 'Ik breng het wel naar boven.'

'Nee, dat hoeft niet.' Star tilde het dienblad op. Op de een of andere manier was zij mams hoofdverzorgster geworden; Star, die ooit geloofd had dat een dode moeder beter was dan haar eigen uiterst egoïstische moeder. Natuurlijk was mam niet echt dood geweest. Dat was alleen de leugen die men had verteld tegen de dochter die ze had willen vermoorden.

Met een zucht nam Rese een hap van de smakelijke *frittata* en schonk Lance de waarderende glimlach die hij verwachtte. Voor hem was een maaltijd meer dan voedsel in de maag. Het was een culturele manifestatie van gemeenschap, acceptatie en relatie. Zijn kookkunst maakte dat begrijpelijk.

Ze stond op en spoelde haar bord om in de gootsteen. Maria bracht haar bord ook, niet wetend wat haar nu te doen stond, hoewel de natte kringen op haar shirt een aanduiding waren. Rese zei: 'Ik was het wel af.' De woorden betekenden niets voor het Latijns-Amerikaanse meisje, maar ze gebruikte ze toch.

Maria wendde zich weer tot Lance, met een blik vol bewondering. Hij glimlachte, waardoor het meisje helemaal in zwijm viel.

Rese schudde haar hoofd toen Maria weer naar boven liep, naar de kamer die oorspronkelijk voor gasten in het hotelletje was ingericht. Lance liep achter haar aan met de baby.

Maria leek zich niet te realiseren dat ze ook in de rest van het huis mocht komen, ook al had Lance haar dat verteld. Ze was eraan gewend in een enkel kamertje gepropt te worden. In plaats van met zes mannen deelde ze deze kamer tenminste alleen met haar baby.

Rese draaide zich weer om naar de gootsteen en waste de koeckenpan af in het hete sop.

Even later voelde ze Lances warme adem in haar nek. 'Ja.'

Ze verstrakte. 'Wat ja?'

'Ik wil kinderen.'

'Wat?' Was hij vergeten dat zijn negentigjarige oma aan de tafel zat? Aan Antonia's gegrinnik te horen waren ze dat geen van beiden vergeten. Maar ja, deze hele familie praatte over privéaangelegenheden waar iedereen bij was.

'Je vroeg me in New York hoe ik over kinderen dacht.' Hij draaide haar om. 'Nu vertel ik je dat.'

'Je houdt één baby vast ...'

'Ik heb honderden baby's vastgehouden.'

Ze liet haar adem met een scherp geluid ontsnappen. 'Zie je niet dat ik aan het afwassen ben?'

'Je ziet er goed uit met sop op je armen.' Hij sloeg zijn armen om haar middel en haar hart begon te bonken. Zijn indringende blik maakte haar als was in zijn handen, nog erger dan Maria. Er speelde een lachje om zijn mond. Waarom was hij zo vreselijk charmant?

Lance Michelli liet haar dingen voelen en denken en doen die ze helemaal niet van plan was te doen. Hij had haar beschermlaag afgebroken en had haar leren liefhebben – niet alleen hem, maar ook zijn familie, zijn vrienden, zelfs op een andere manier haar eigen vrienden en bovenal zichzelf. Hij had haar deelgenoot gemaakt van zijn geloof, zijn kracht, zijn twijfels, zijn zwakheden. Ze hield zo veel van hem dat het pijn deed. En juist over die pijn kon ze niet heen komen.

Zijn telefoon ging. Met een zucht nam hij op. 'Sofie. Hoe is het met je?' Hij trok zijn wenkbrauwen op naar zijn oma. Ook Antonia leek verbaasd.

Het moest zijn zus Sofie zijn, de enige in zijn familie die haar niet haar hele levensverhaal verteld had – hoewel het enige wat ze haar wel toevertrouwd had, haar nog altijd niet losliet.

‘Ja, natuurlijk’, zei Lance. ‘Ik bel je zo terug.’ Hij verbrak de verbinding en vroeg: ‘Hoe zou je het vinden als Sofie hierheen kwam?’

‘Voor een bezoekje?’

‘Misschien om een poosje te blijven.’

Blijven. Naast hem en zijn oma, Star en mam en een tiernmoeder en haar baby. Ze had gezegd dat ze geen hotelletje zou runnen! Ze dacht dat ze dat duidelijk gemaakt had. Maar het maakte niet uit wat ze dacht. Lance wist dat altijd te omzeilen.

‘Ze studeert toch?’ Een doctoraal programma nog wel. Sofie had daar net zo op gespitst geleken als zij op haar werk. Ze zou toch niet van plan zijn dat op te geven?

‘Haar voorstel voor haar proefschrift is goedgekeurd. Ze kan het hier schrijven en dan teruggaan om het te verdedigen.’

‘O.’ Rese wreef over haar slapen en ging in gedachten de kamers langs: Star in het Regenwoud, mam in de Rozentuin, Maria en de baby in de Jasmijn. Haar eigen kamers waren beneden naast de keuken. Aangezien Lance en zijn oma in het koetshuis sliepen, bleef de Zeezicht over voor Sofie. Of misschien kon Sofie een kamer delen met Antonia, zoals ze in de Bronx gedaan had en kon Lance weer in de kamer waar hij begonnen was – op die noodlottige dag dat hij haar werkterrein was komen binnenlopen met zijn oorbelletje en zijn air en een tatoeage van het kruis van Christus op zijn schouderblad, zodat hij nooit vergeten zou zijn eigen kruis te dragen.

‘Het is heel wat voor haar om dat te vragen.’ Lance wreef zijn handpalmen over elkaar. ‘Ze is lang niet van huis geweest.’

Rese knikte. Nog een mond, nog een bed. Lance was gewend aan chaos. Hij voedde zich ermee. Zij was gewend aan eenzaamheid en hoewel ze zich daar niet echt mee voedde, overweldigde het haar ook niet. Nu voelde ze zich als een Jenga-toren waarvan weer een steunbalk verwijderd was.

‘Ik weet zeker dat ze wel wat zal bijdragen aan de kosten.’

Of niet. Lance was vrijgevig, zoals ze gezien had aan de schaal met kleingeld in zijn appartement in de Bronx. Hij en Chaz vulden

hem en Rico maakte hem leeg. Lance had op dit moment geen werk, maar met alles wat hij in de villa deed, verdiende hij de kost en inwoning voor hem en Antonia ruimschoots.

Pa's levensverzekering betaalde voor mams verzorging, Star gebruikte het geld uit het trustfonds van haar moeder die ze minachtte. Wat Antonia betreft was er uit de tijd van de Drooglegging nog steeds een kelder vol wijn, die getaxeerd was op een paar duizend dollar per fles. Maria had nog niets anders bijgedragen dan een baby waar iedereen dol op was.

Het kon Rese niet schelen dat zij de enige was met een reëel inkomen. Ze had gewerkt vanaf het moment dat ze als klein meisje meeking naar de renovatieprojecten van haar vader. Hij had haar talent ontwikkeld en zij had er haar vak van gemaakt. Haar leven.

Het kopen van de villa om die te renoveren en als hotelletje uit te baten was een voorspelbare reactie geweest op zijn onvoorziene dood. Een onzalige poging om zijn droom van een *bed and breakfast* te vervullen – een droom die hij ook nooit verwezenlijkt zou hebben. Ze waren geen sociale mensen. En toch werd haar nu gevraagd onderdak te verlenen aan nog een reiziger.

Natuurlijk zou ze met Sofie in de laatste beschikbare kamer eerlijk nee kunnen zeggen tegen nog meer vreemden. Opgelucht door die gedachte knikte ze. 'Goed.'

'Weet je het zeker?'

'Ja, ik weet het zeker.' Het renoveren van kostbare, oude gebouwen haalde haar weg uit de drukte hier en verschaftte haar uren alleen in haar eigen wereldje. De lichamelijke arbeid gaf haar ruimte om te ademen. Pa's tragische dood had dat bijna vernietigd, maar stukje bij beetje had ze haar plekje weer opgeëist. Als Lance er nog iemand bij wilde in de villa om voor te zorgen, dan vond zij dat best.